

Streepjes

De jongen holde over de stippellijn van het fietspad, boekentas op zijn rug, op weg naar de bushalte. Hij sprong en danste volgens een bepaald patroon om de witte streepjes heen. Ik fietste achter hem, zag z'n spel en twijfelde of ik hem rechts of links zou inhalen. Ik wilde niet bellen, dat zou hem storen. Toen hij overtuigend genoeg uitweek naar één kant fietste ik hem aan de andere voorbij. Hij schrok en voelde zich betrappt, maar we lachten allebei. Ik wist wat hij deed, hij wist dat ik dat wist en dat gaf een intiem moment van wederzijds begrip.

Mensen die zich onbespied wanen doen soms gekke dingen. Dingen waarvan ze niet willen dat anderen ze zien of horen. Hardop tegen jezelf praten, in de lift een gekke bek tegen de spiegel trekken, aan je sokken ruiken als je ze uittrekt. Ikzelf doe zulke dingen niet, maar ik ken mensen ...! Soms overkómt je iets waarvan je liever niet hebt dat een ander het ziet, zit je ineens in een situatie waarin de regie je uit handen is genomen. Er zakte tijdens de pauze van een concert eens een keurige meneer door zijn klapstoel. Hij maakte een klassieke de-dikke-en-de-dunne-val, met beide armen en benen in de lucht. De man geneerde zich vreselijk en riep meteen 'waar is mijn vrouw'! Die was in geen velden of wegen te bekennen - ze had ook weinig anders kunnen doen dan man en stoel weer op hun poten zetten - maar ik snapte hem wel. Die ongecontroleerde, oncharmante en onverwachte confrontatie met de vloer maakte hem kwetsbaar en samen lachen of mopperen maakt weer sterk.

Toen ik de jongen voorbij was, sloeg ik linksaf het volgende fietspad op. Ik slalomde vrolijk tussen de witte strepen door. Een rechte lijn is ook maar saai.

Marjolijn Sengers, 31 januari 2016